

udvidelse af ventelisterne, som der stadig væk er et efterslæb på.

Jeg mener ikke, vi i fremtiden kan have en situation, hvor man simpelt hen sætter en masse syge mennesker i gabestokken. Derfor synes jeg, det ville være ganske udmærket, at man fandt frem til inden de næste overenskomstforhandlinger med sygeplejerskerne mellem arbejdsgiverne og sygeplejen, at man får en ordning aftalt, således at man ikke har mulighed for i fremtiden af strejke på sygeplejeområdet, men at man så får en kompensation for at afgive denne ret.

Det er Dansk Folkepartis generelle opfattelse, at syge- og sundhedssektoren skal være effektiv og velfungerende, og at det offentlige skal stille de nødvendige ressourcer til rådighed for området. Det betyder, at både bygninger og udstyr skal være moderne, og at de ansatte skal være veluddannede. Dansk Folkeparti støtter ethvert ansvarligt økonomisk tiltag til forbedring på syge- og sundhedsområdet, og vi vil ikke tolerere forringelser. Derfor er det helt sikkert, at vi må få klaret det, sådan at sygeplejerskerne ikke i fremtiden har mulighed for at nedlægge arbejdet.

Nu er det ikke sådan, at vi under konflikten var dybt uenige med sygeplejerskerne. Vi har jo måttet erkende, at de på nogle områder har haft et efterslæb, men vi mente også, at der på det tidspunkt ikke var mulighed for at yde nogen kompensation. Det var der ikke tale om at der kunne skaffes noget flertal for her i Folketinget. Derfor fik konflikten det forløb, den gjorde, så man blev tvunget til at gå i arbejde.

Vi anerkender den frie forhandlingsret. Vi anerkender strejkeretten, som den er nu, men det, vi siger, er, at det er problematisk, når man på sygeplejeområdet kan nedlægge arbejde, der rammer syge og ældre borgere. Vi skal, når vi kommer længere frem, sikre, at man på sygeplejeområdet får aftaler i stand, som giver anledning til, at der ikke kan strejkes. Vi mener, at der i overenskomsten skal ske så store forbedringer for sygeplejerskerne, at de kan acceptere en sådan ordning.

Jeg har ikke ret meget mere tid, så jeg skal sige, at vi er så det eneste parti, der kan støtte Kristeligt Folkepartis forslag. Vi mener, at der skal tages fat på de her problemer, og at problemerne skal løses for fremtiden.

Anden næstformand (Henning Grove):
Hr. Ebbe Kalnæs som ordfører.

Ebbe Kalnæs (CD):

Da CD's arbejdsmarkedspolitiske ordfører ikke kan være til stede i dag, skal jeg redegøre for CD's holdning.

Vi er tilfredse med, at Kristeligt Folkeparti har rejst en debat som den her. Det er altid vigtigt at få opklaret, hvor vi står i forhold til hinanden. Vi har selv gentagne gange rejst spørgsmålet over for regeringen og understreget, at det nok ville være vigtigt at være aktiv på det her område, men det er ikke det samme, som at vi vil pålægge regeringen at nå til et bestemt resultat. Sagt på en anden måde: Det vil nok være klogt af arbejdsministeren at byde på kaffe.

Men så skal jeg understrege, at der er jo ingen parter i denne sag, det vil sige sygeplejerskerne, Amtrådsforeningen, staten, syge, gamle osv., der rigtig opnår noget ved det her. Derfor er det selvfølgelig væsentligt at få taget snakken. Men jeg vil også sige, at vi ønsker ikke at gå bort fra den model, den 100-årige tradition, der er på det danske arbejdsmarked, som har givet os en masse fordele og en masse styrke.

Vi var med i et indgreb af de årsager, der dengang var oppe at vende. Som vi ikke behøver at repetere, så støttede vi indgrebet og afviste ændringsforslaget, bl.a. fra Dansk Folkeparti, som gik ud på, at der ved lov og diktat fra Folketinget skulle laves trepartsforhandlinger om afskaffelse af strejkeretten. Der er vi stadig af den opfattelse, at det skal man ikke lovgive om.

Vi ønskede selvfølgelig en grundig og en seriøs debat om det her væsentlige emne, og vi tror, det er vigtigt, at man prøver at nå nogle mål.

Men det er klart, det er et aftalespørgsmål mellem to parter, og CD vil altid klart på det område sige: Det er et aftalespørgsmål mellem to parter.

Hvad der så skal til i den diskussion, ja, det må man klare derude. Det er klart, at det er jo det indbyrdes forhold, der afgør, om der kan tilbydes nogle vilkår, så man er villig til at ændre på de her ting.

Så vil jeg gerne understrege en anden ting, og det er, at der jo er tradition gennem en lang tid for, at vi griber ind på de her områder relativt hurtigt, fordi velfærdstabet er af en sådan art, at vi ikke kan tillade det. Det giver selvfølgelig det problem, når vi har et frit aftalesystem, at de, der spiller ud på det her område, nemt dækker